

Sygn. akt: I C 2078/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko G. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powódki E. K. kwotę 29 416,39 złotych (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta szesnaście złotych trzydzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 5 października 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku – z uwzględnieniem zmian w wysokości odsetek ustawowych – do dnia zapłaty.

2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powódki E. K. kwotę 3 696,28 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 064,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzi a

Sygn. akt I C 2078/14

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wystąpiła przeciwko G. K. z powództwem, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 34.310,28 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosiła, iż po rozwiązaniu związku małżeńskiego z pozwanym, spłaciła kredyt, który wspólnie zaciągnęli w trakcie małżeństwa i domagała się zapłaty połowy sumy którą zapłaciła.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i podnosił, że nie został przeprowadzony podział majątku wspólnego jego i powódki, a sprawa o spłatę wspólnego długu winna być rozpoznana w toku postępowania nieprocesowego o podział majątku wspólnego.

Sąd ustalił, co następuje:

Poza sporem pozostawało, że strony od dnia 8 czerwca 2002 roku do dnia 23 stycznia 2014 roku pozostawały w związku małżeńskim (treść wyroku Sądu Okręgowego w B.I Wydziału Cywilnego z dnia 11 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn.. akt (...)). W trakcie małżeństwa nie zawierały umów majątkowych małżeńskich. Wspólność ustawowa małżeńska między stronami ustała 20 sierpnia 2012 roku na mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 24 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt (...), który ustanowił rozdzielność majątkową małżeńską (wyrok - k. 37). Do chwili zamknięcia rozprawy nie zostało wszczęte postępowanie o podział majątku wspólnego stron. Strony noszą się z zamiarem zainicjowania takiego postępowania.

W dniu 2 września 2009 roku strony zawarły z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego, na mocy której otrzymały od banku kredyt w kwocie 70.000 złotych i zobowiązały się go solidarnie zwrócić bankowi do dnia 28 lutego 2014 roku (kopia umowy – k. 46-45). Strony spłacały kredyt do 2012 roku, do czasu wystąpienia między nimi nieporozumień i wyprowadzki powódki ze wspólnego domu.

W dniu 24 września 2012 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą w W.dokonała przelewu wierzytelności z tytułu kredytu na rzecz (...)NS FIZ (zawiadomienie banku – k. 17). Nowy wierzyciel, wobec braku reakcji stron na wezwania do zapłaty, złożył w dniu 21 marca 2013 roku pozew o zapłatę w Sądzie Rejonowym L.w L.. Sąd ten w dniu 26 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził solidarnie od G. K.i E. K.(wówczas K.) kwotę 57.710,16 złotych oraz koszty procesu w kwocie 4.322,00 złotych (kopia nakazu – k.15).

Powódka w dniu 26 czerwca 2013 roku zawarła z (...)NS FIZ porozumienie o płacie zadłużenia wynikającego z powyższego orzeczenia i zobowiązała się do zapłaty na rzecz wierzyciela kwoty 64.067,04 złotych w czternastu ratach począwszy od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia 10 sierpnia 2014 roku (porozumienie k. 25). Powódka wpłaciła łącznie kwotę 58.832,79 złotych (dowody wpłat – k. 27-35).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej opisanych dokumentów u zeznań stron. Dokumenty przedstawione przez powódkę nie były kwestionowane przez pozwanego, nie budziły też wątpliwości Sądu, zwłaszcza, iż w większości stanowią one dokumenty urzędowe. Zeznania stron potwierdziły okoliczności wynikające z analizy tych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione co do zasady, a co do wysokości jedynie częściowo, gdyż tylko w części zostało udowodnione.

Bezsporna była okoliczność, iż powódka po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, spłaciła kredyt zaciągnięty wspólnie z pozwanym w trakcie trwania ich małżeństwa. Z treści umowy kredytowej wynikało, iż powódka i pozwany zaciągnęli zobowiązanie solidarne, co uprawniało ich wierzyciela do żądania spełnienia całości zobowiązania zarówno przez nich oboje, jak i przez każdego z nich. Zgodnie bowiem z art. 366 § 1 kodeksu cywilnego, kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Zgodnie zaś z art. 376 kodeksu cywilnego, jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych. Z mocy powyższego przepisy powódka uprawniona jest do żądania od pozwanego zwrotu połowy wspólnego długu, który spłaciła, gdyż ani z treści umowy kredytowej, ani z innych ustaleń między stronami, nie wynika, aby przysługiwał jej zwrot innej części tego długu, niż połowa.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, powódka jest uprawniona do dochodzenia roszczenia regresowego, na podstawie art. 376 kodeksu cywilnego na drodze procesu cywilnego. Niezasadne jest jego stanowisko, iż żądanie powódki winno być rozpoznawane w toku postępowania nieprocesowego dotyczącego podziału majątku wspólnego jego i powódki.

Roszczenie regresowe o zwrot wspólnego długu spłaconego przez jednego z małżonków po ustaniu wspólności majątkowej ma charakter stricte procesowy i jest co do zasady rozpoznawane w trybie procesowym. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy jest prowadzone między byłymi małżonkami postępowanie o podział majątku wspólnego, w trakcie którego z mocy art. 576 § 3 kpc w zw. z art. 686 kpc sąd rozstrzyga także o spłaconych długach i to wyłącznie o takich związanych z majątkiem wspólnym i ciążących w czasie trwania wspólności na obojgu małżonkach jako podmiotach wspólności majątkowej małżeńskiej, które zostały spłacone przez jednego z małżonków z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej a przed dokonaniem podziału majątku wspólnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt I CSK 430/10). W takiej sytuacji wszystkie spory między byłymi małżonkami dotyczące rozliczenia spłaconych długów winne być rozpoznane w toku postępowania o podział majątku wspólnego, aby umożliwić byłym małżonkom rozstrzygnięcia całokształtu stosunków majątkowych wynikających z ich małżeństwa. Ze zgodnych zeznań stron wynika, że nie toczy się aktualnie postępowanie o podział ich majątku wspólnego, gdyż strony dopiero nosząc się z zamiarem wszczęcia takiego postępowania, co oznacza, że roszczenie powódki może być dochodzone w procesie.

Powództwo jest uzasadnione jedynie w części, gdyż powódka udowodniła, iż spłaciła kredyt w kwocie 58.832,79 złotych, a nie jak twierdziła w kwocie 64.067,04 złotych. Powódka przedstawiła dowody wpłat na kwotę 58.832,79 złotych (k. 27-35), a to na niej zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego ciążył obowiązek udowodnienia swego roszczenia co do zasady i co do wysokości. Stąd, na podstawie art. 366 § 1, art. 376, art. 6, art. 481 § 1 kodeksu cywilnego, należało uwzględnić powództwo co do kwoty 29.416,39 złotych, a w pozostałej części je oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc i § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.). Powódka wygrała 86% dochodzonego roszczenia, a pozwany w tej części przegrał spór. Winien jej zatem zwrócić 86% poniesionych przez nią kosztów procesu w postaci opłaty sądowej, wynagrodzenia adwokata i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia